

ת"פ 10617/12/20 - מדינת ישראל נגד דמסה מקונן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 10617-12-20 מדינת ישראל נ' מקונן
בפני כבוד השופט אייל כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דמסה מקונן

הנאשם

ב"כ המאשימה עו"ד הדס שלמה

ב"כ הנאשם עו"ד אבי תגאיה

הכרעת דין

1. כתב האישום, המחלוקת ותמצית התשתית הראייתית

1. נגד הנאשם, יליד 1942, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת תקיפה. על פי הנטען, במועד הרלבנטי נעזר הנאשם במקל הליכה (**להלן: "המקל"**). ביום 23.7.20 בשעה 18:00 או בסמוך לכך, בעת ששפארו ביררה (**להלן: "המתלונן"**) טייל ברח' ז'בוטינסקי ברמלה, הגיע הנאשם מאחוריו והחל להכותו באמצעות המקל ברגליו. באותן נסיבות הפריד בין השניים עובר אורח. בהתאם הואשם הנאשם בעבירה תקיפה סתם- בן זוג, לפי סע' 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

במענה לאישום, אישר הנאשם כי הוא מכיר את המתלונן, בהיותם שכנים המתפללים באותו בית כנסת, אך כפר בכך כי תקף אותו.

2. המאשימה נסמכה בראיותיה על עדות המתלונן ועל עדותו של עובר האורח, מר מסגנאו גדמו (**להלן: "מסגנאו"**), כמו גם על עדות השוטר שגבה את הודעת הנאשם. ההגנה נסמכה על עדות הנאשם לבדה.

עדויות המעורבים באירוע נגבו בסיוע מתורגמן לשפה האמהרית.

עמוד 1

2. תמצית הראיות

3. **העד מסגנאו** העיד (פ' עמ' 5 ואילך), כי המתלון והנאשם גרים בשכנות עימו וכי אין סכסוך בין מי מהם. לדבריו, במהלך טיול שגרתי שערך בשכונה, סמוך לשעה 18:00, הגיע המתלון למולו וחלף על פניו. לאחר מכן חלף גם הנאשם על פניו. הנאשם נשא עימו מקל הליכה, בעוד המתלון היה ללא מקל. סמוך לאחר מכן הביט העד לאחור וראה ממרחק המוערך כ-15 מטרים את הנאשם כשהוא מכה את המתלון שתי מכות באמצעות המקל, האחת ברגלו והאחרת בגבו התחתון, מעל המותן (בד בבד ציין כי המתלון הוכה בזרוע, אך לא חזר על אמירה זו). עובר לתקיפה שמע העד את המתלון אומר לנאשם דבר מה בנוסח "מה תעשה לי". סמוך לאחר מכן העד הפריד בין השניים.

בחקירתו הנגדית שב ככלל על גרסה זו. עוד ציין העד, כי הוא נחקר פעמיים במשטרה, הן ביום האירוע והן לאחר מכן. סמוך לאחר מכן ציין פעמיים כי הוא לא נחקר ביום האירוע אלא יום לאחריו. לדבריו הוא נחקר בתחנת המשטרה ואף נלקח ע"י שוטר לזירת האירוע. העד ציין כי המתלון לא היכה את הנאשם בשום שלב, אלא רק הוכה; כי מועד התקיפה המדויק אינו ידוע לו וכי לא זכור לו אם הנאשם היכה את המתלון עם ידו הימנית או השמאלית. עוד טען כי על אף שלמתלון בעיה בדיבור, הוא שמע אותו אומר "מה תעשה לי" עובר לתקיפתו.

4. **המתלון** התייצב לעדות (פ' עמ' 10) יחד עם בנו ואחיו. האח ציין כי הוא משמש מזה כשבע-שמונה שנים כאפוטרופוס של המתלון, שהוא לדבריו "נכה" ומגמגם. האח ציין כי "זה לא משהו נפשי אבל הוא בן אדם שסגור עם עצמו". טיב הסיבה בעטייה המתלון הוכרז כפסול דין לא הובהרה. ההגנה נמנעה מלהעלות כל טענה בהקשר זה בכלל או כנגד כשירותו של המתלון להעיד עדות, בפרט.

המתלון העיד תחילה כי הוא מכיר את העד מסגנאו, אך אינו מכיר את הנאשם, בו פגש לראשונה ביום האירוע. לדבריו, בעת שטייל בשעה 18:00 לערך, הגיע הנאשם מאחוריו, אמר לו לעצור והיכה אותו באמצעות מקל הליכה שבו ברזל, מכה בגבו התחתון ומכה ברגלו מעל ברך ימין. המתלון הצביע על המקומות בגופו בהם הוכה לדבריו. מסגנאו הפריד ביניהם. במענה לשאלתי השיב המתלון כי אין הוא יודע מדוע הותקף והוסיף כי הוא לא קילל את הנאשם. הוא זיהה את הנאשם באירוע ובאולם בית המשפט גם יחד. המתלון הוסיף וטען כי לא אמר בחקירתו כי הנאשם צולע.

בחקירתו הנגדית השיב כי הוא מכיר את הנאשם אך אין ביניהם "קשר מילולי" וכי ההיכרות שטחית. לאחר מכן הוסיף כי לפני "שנים" הנאשם קילל אותו בנוכחות אנשים. הנאשם לא צולע ולדבריו הוא לא אמר אחרת בחקירתו. אלמלא התערבותו של מסגנאו היה הנאשם "הורג" אותו לדבריו.

5. **השוטר גורי דג'ן (אורי דגן)** העיד (פ' עמ' 15) כי הוא חוקר בתחנת נתב"ג וכי במועד הרלבנטי הגיע לתחנת רמלה לצורך תיגבור. העד גבה את הודעת הנאשם (ת/1) ותרגם את החקירה מאמהרית לעברית. העד הבהיר כי אמנם בהודעה צוינה הערת חוקר (שו' 17) לפיה המקל עימו הגיע הנאשם לתחנה צולם וצורף לתיק אך ייתכן כי המקל לא צולם. עם זאת הבהיר העד כי הוא ראה את המקל עימו הגיע הנאשם וכי מדובר במקל הליכה. המקל תואר כמקל בגובה מטר/מטר ועשרה ס"מ בצבע חום. העד לא מסר מענה ממשי לשאלה מדוע החקירה לא תועדה. בחקירתו הנגדית אישר העד כי הוא הסביר לנאשם את זכויותיו לעניין נטילת דנ"א (נ/1).

6. **מהודעת הנאשם** (ת/1) עלה כי הנאשם מכיר את המתלונן אך הכחיש כי תקף אותו. כשנשאל האם הוא תמיד הולך עם מקל השיב "כן" (שו' 15-16). כשעומת עם טענת המתלונן לפיה הותקף על ידו ציין: "אני לא זוכר שהרבצתי לאף אחד ואני לא מרביץ...". הנאשם השיב בחיוב כשנשאל האם הוא מכיר את מסגנאו. עוד טען כי מעולם לא קילל את המתלונן.

7. **הנאשם העיד** (פ' עמ' 18) כי הוא לא תקף את המתלונן. לדבריו, קיים סכסוך ישן בינו ולבין מסגנאו. זה האחרון שומר לו טינה לדבריו, משום שלדעתו הוא (הנאשם) אחראי לכך כי מסגנאו נתפס בסודן ונכלא, לאחר שהלשין עליו לשלטונות. בשל כך השניים אינם מדברים משך שנים רבות על אף היותם שכנים. עוד טען הנאשם כי הוא אינו צולע. לדבריו הוא הגיע לחקירתו במשטרה עם מקל קטן, שאינו מקל הליכה, אותו מצא בדרכו לשם. לדבריו החוקר לא הסביר לו את זכויותיו עובר לנטילת דנ"א.

בחקירתו הנגדית ציין "אני אף פעם לא הלכתי עם מקל הליכה" (עמ' 20 שו' 11). את המקל הקטן שאסף בדרכו לחקירה נטל כדי לבחוש בו רוטב (עמ' 20 שו' 20). הוא לקח אותו למשטרה כדי להראותו שם (שם, שו' 28). ביום האירוע לא היה לו כל מקל. אין לו כל מושג מדוע טוען המתלונן כי הוא הותקף על ידו.

3. תמצית טיעוני הצדדים

8. ככלל, כל צד טען למהימנות העדים מטעמו. באופן לא ממצה אציין, כי המאשימה טענה בין היתר לחיזוק מהימנות עדות המתלונן ע"י עדותו של מסגנאו ולכך כי הנאשם לא הצביע על מניע להפללת שווא ע"י השניים. ההגנה טענה כי נטל ההוכחה לא הורם בשל אי דיוקים שונים בעדויות עדי התביעה. עוד טענה למחדלי חקירה באשר להיעדר תיעוד המקל ואי העמדת הנאשם על זכויותיו לענין הדנ"א. בנוסף הצביע הסניגור על כך כי המתלונן ציין בהודעתו כי הוכה הוכה פעמיים ברגל ואילו בעדותו מסר כי הוכה פעם ברגל ופעם בגב.

יתר פירוט יובא להלן בפרק המסקנות, בהתאם לצורך ולהקשר הדברים.

4. דין והכרעה

9. לאחר ששמעתי בקשב רב את טיעוני הצדדים ובחנתי בקפידה את כלל הראיות, באתי לכלל מסקנה כי הנאשם ביצע את המיזוס לו בכתב האישום.

10. כפי מצוות סע' 53 לפקודת הראיות בחנתי במידת הזהירות הנדרשת את התנהגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת, על פי מבחני השכל הישר וניסיון החיים, הגיונה הפנימי והחיצוני של כל עדות והשתלבותה במכלול הראיות (להרחבה באשר לאופן הערכת ראיות ראו ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, מיום 1.9.08).

11. כהערה כללית אציין, כי קשיי שפה העיבו על יכולת הבנת העדויות, אם כי לא במידה שמנעה חילוץ מסקנות ברורות מהן. המתלונן, מסגנאו והנאשם גם יחד, כולם שוב אינם צעירים לימים (הנאשם כבן 80

עמוד 3

ואילו מסגנאו כבן 84 יבדל"א). קושי נוסף עלה בדמות מאפייניו של המתלונן, אשר התקשה בדיבורו. על רקע האמור, הן מעדות המתלונן והן מעדות הנאשם עלו לעיתים תשובות תמוהות. ביחס לאלה, בלטה עדותו של מסגנאו בבהירותה היחסית. על רקע זה, אין להפריז מעבר לנדרש במשקלן של סתירות או תמיהות שעלו, אלא לבחון את טיבו של גרעין כל עדות.

12. באשר לעדות המתלונן- ולו לשם הזהירות, הנחת המוצא היא כי עסקין בפסול דין, על אף שטענה זו לא הוכחה כדבעי זולת עצם העלאתה. עם זאת, משנמנעה ההגנה מלטעון כי המתלונן אינו כשיר לעדות, לא הונח בסיס לקביעה אחרת, כחריג לכלל לפיו הכל כשרים להעיד. על כך אוסיף כי גם לאור התרשמותי הישירה מעד זה לא מצאתי טעם ממשי להניח קיומה של מניעה כאמור.

13. לא נותר כל ספק בליבי באשר לאשמת הנאשם. מצאתי להעדיף באופן ברור את עדות המתלונן ועדות מסגנאו כמהימנות ועדיפות על פני עדותו הסותרת של הנאשם, אותה מצאתי בלתי אמינה ובלתי מהימנה.

מצאתי את העד מסגנאו אמין ומהימן. העד העיד במתינות וברוגע. עדותו הייתה ככלל עקבית ובעלת היגיון פנימי. לא הובהר מדוע טען העד כי המתלונן הותקף גם בזרועו, באופן שאינו מתיישב עם שתי מכות- בגב וברגל (כפי שטען מספר פעמים). תמיהה נוספת עלתה בכל הנוגע למחלוקת בשאלה מתי נחקר- האם בסמוך לאירוע, בחלוף כחודש או שניהם יחד. אין בכך כדי לגרוע מגרעין עדותו הברורה באשר לאופן קרות התקיפה. לא הונח לפניי כל טעם של ממש לקבוע כי מדובר בעד שהפליל את הנאשם הפללת שווא. יתרה מכך- טענת הנאשם לפיה קיימת טינה של העד אליו לא נטענה במשטרה, כשם שלא נטענה עד לעדותו של מסגנאו ואף לא במהלך חקירתו הנגדית. ואף אם תאמר כי טינה קיימת, לא הונח טעם לקבוע כי בעטיה עסקין בהפללת שווא, ומדוע זה ישתף המתלונן פעולה עם אותה הפללה. מדובר אם כן בטענה כבושה שהועלתה ע"י הנאשם רק בעדותו לפניי, ומבלי שתינתן למסגנאו אפשרות להתייחס אליה. לכבישת עדות זו נודעת משמעות ראייתית, לחובת הנאשם.

14. עדות המתלונן נמצאה אמינה ומהימנה עליו, בכל הנוגע לאופן קרות התקיפה ובאשר להעדר מניע להפללת שווא את הנאשם. לא נעלם מעיניי, כי עסקין בעד שלדבריו אינו יודע מהו גילו, או כי הוא לא די"ק בדבריו עת טען כי אינו מכיר את הנאשם ולאחר מכן שינה וטען כי אינו מכיר אותו זולת היכרות שטחית. על אף האמור, התרשמותי הבלתי אמצעית ממנו הייתה כי תיאורו את התקיפה היה אותנטי. סתירות שנטענו בין עדותו להודעתו במשטרה לא הוכחו, מאחר והודעתו לא הוגשה לפניי כראיה. עם זאת, גם אם אניח כי סתירות אלה קיימות, לא מצאתי כי יש בהן כדי לשנות ממסקנתי.

15. עדות הנאשם מיתממת ובלתי מהימנה. הנאשם הכחיש כי תקף את המתלונן, אך לא היה בפיו כל הסבר מדוע המתלונן, אשר לדבריו הוא (הנאשם) לא פגע בו מעולם, יפלילו הפללת שווא. ממילא איני מקבל כאמור את גרסתו הכבושה באשר למניע הלכאורי של מסגנאו להפלילו הפללת שווא. יתרה מכך, עדות הנאשם כללה תמיהות ואי אמירת אמת. בעדותו טען כי אף פעם לא הלך עם מקל הליכה, אך בחקירתו מסר כי הוא תמיד הולך עם מקל הליכה. זאת ועוד. טענת הנאשם לפיה בדרכו לחקירה הוא אסף מקל "קטן" כדי לבחוש בו רוטב, תמוהה, לשון המעטה. תמוהה עוד יותר גרסתו הנוספת, לפיה הוא הביא את המקל כדי להראות אותו במשטרה. רק לנאשם פתרונים, על שום מה ולמה ביקש להראות לחוקר מקל קטן שנאסף ברחוב, עת גרסתו בה בעת היא, כי הוא תמיד הולך עם מקל הליכה (- יוזכר כי השוטר העיד כי

ראה את הנאשם עם מקל הליכה).

16. באשר לטענות בדבר "מחדלי חקירה" - אלה הפכו לחיזיון נפרץ, ותדירותן משתווה לתדירות טענת "חוסר תום לב" במשפט האזרחי. אלא שחקירה פלילית אינה "תוכנית כבקשתך" ואין לנאשם זכות קנויה באשר לאופן ניהולה. נאשם רשאי להיבנות רק ממחדלי חקירה חמורים, בדמות אי נקיטת פעולה חקירתית מתבקשת, שיש בה כדי להטיל ספק סביר בראיות המפלילות. מכאן הצורך לצמצם בהיזקקות לטענות אלה (ע"פ 9306/20 **ברגות נ' מדינת ישראל**, מיום 29.4.21, סע' 16; ע"פ 5864/19 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 22.8.21, סע' 115).

17. בשים לב לאמור, לא מצאתי נפקות לטיעוני ההגנה באשר למחדלי חקירה שנטענו. אי תיעוד מקל ההליכה אינו מעלה ואינו מוריד, שכן די בעדויות שלשת עדי התביעה, לרבות השוטר גובה ההודעה, אשר ראה את הנאשם עם מקל הליכה (ולא מקל קטן לבחישת רוטב), כמו גם גרסת הנאשם במשטרה, לפיה הוא תמיד מסתייע במקל הליכה (בניגוד לעדותו המאוחרת בענין זה). אין כל חשיבות לשאלה האם הנאשם צולע אם לאו, שכן כפי שהבהיר השוטר, הליכה עם מקל הליכה שכיחה אצל מבוגרים בני העדה האתיופית. אף אין כל חשיבות לסוגיית הדנ"א. טענת הנאשם לפיה לא הוסברו לו זכויותיו עם לקיחת הדגימה ממנו, לא נטענה מפורשות, וממילא לא הוכחה, לנוכח עדותו הסותרת של השוטר, המקובלת עליי כמהימנה. יתרה מכך - אין לדנ"א בענייננו כל נפקות ראייתית שיש בה כדי לסייע בבירור המחלוקת. ממילא הכחיש הנאשם הן תקיפה והן שימוש במקל הליכה. ממילא אין כל ראייה לפיה מקל ההליכה עימו הגיע לחקירה הוא המקל בו השתמש בעת התקיפה הנטענת וממילא הימצאות דנ"א עליו כשלעצמה לא הייתה משנה דבר.

18. העולה מכל המקובץ: הן המתלונן והן מסגנאו, העידו כי הנאשם היכה את המתלונן באמצעות מקל הליכה, בגבו וברגלו. לא עלתה מחלוקת אמיתית באשר למקום ביצוע העבירה הנטענת או באשר למועד ביצועה. הנאשם לא סתר עדויות אלה. חלף הצבעה על מניע להפללת שווא ו/או מתן הסבר מזכה כלשהו, מסר הנאשם גרסה תמוהה, אשר למצער תובלה באי אמירת אמת. יוזכר כי גם ספק סביר יש לעגן בראיות. זאת לא נעשה בדן. לא מצאתי קיומו של מחדל חקירה בעל פוטנציאל מזכה. אני קובע בזה כי הנאשם הוא שתקף את המתלונן, כפי עדות האחרון ועדות מסגנאו גם יחד.

לאור כל האמור מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, קרי בעבירה תקיפה סתם, לפי סע' 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"ב, 09 ספטמבר 2021, במעמד הצדדים